

Un home senzill

En Paul llegia *Le Monde*, i des dels auriculars li arribava la veu sedosa d'Ella Fitzgerald quan el tren va afluixar la marxa. Arribaven a Montpeller, i se'n va alegrar. Baixaria una estona per estirar les cames i respirar el fred d'aquell deu de febrer. Es va aixecar per agafar l'abric. El seu company accidental de viatge era un vell alt, elegant i polit que s'havia amagat fins llavors en un silenci amablement excusat amb una novel·la de Thomas Mann amarrada als dits. El noi va veure com es treia les ulleres, se les posava a la butxaca interior de l'americana, desava el llibre al seient i s'aixecava amb parsimònia. Li va fer un gest explícit de convit perquè passés a davant, van baixar a l'andana i l'home, tot deixant que en Paul, obediènt, l'ajudés a trobar el forat de la màniga del pardessus de pell marró, es va posar a parlar:

—Sóc un home senzill, jo. Visc amb la meua dona a Figueres i som feliços amb ben poc. Aquest llibre que duc, *La muntanya màgica*, l'he llegit potser vint vegades, i en cada lectura hi trobo detalls que havia oblidat. Arribaré a casa i menjaré amb delit una truita d'ous de les nostres gallines (tenim pati, saps?) i una llesca de pa sucacat amb tomàquets de penjar (la veïna, que té hort, ens les ven a bon preu). No tenim estalvis perquè els fills ens han sortit carots. La petita viu a París (he passat uns dies amb ella) i encara se'n surt prou. Però el gran, que es va separar fa tres anys, no té feina fixa. El seu fill tampoc, i viuen tots dos amb nosaltres. Ens ho passem bé, tots quatre. Si coincidim (ells fan la seva, només faltaria!) les sobretaules s'allarguen fins que la meua dona pica de mans i diu: «Prou, anem per feina!». Cada dissabte fem excursions, ploqui, nevi o faci sol. Portem llenya, omplim les garrafes d'aigua

Elisabet Juncà va néixer a Banyoles. Es va llicenciar en filologia catalana l'any 1990, i va treballar vuit anys com a professora de català per a adults al CNL. Actualment exerceix la docència en un institut públic de Secundària i Batxillerat. Va guanyar el seu primer premi literari als dotze anys, i des de llavors no ha deixat mai d'escriure. L'última distinció que ha rebut, el 34è Premi Marià Manent de Poesia, li ha permès publicar el seu primer llibre: *El convit* (Viena Edicions). És també copropietària d'una galeria d'art.

a la font, cacem bolets a la tardor, collim herbes per a infusions i rams d'espígol si és primavera. Quedem tan rebotats que ens passem els diumenges tancats a casa llegint o mirant pel·lícules de les d'abans. Avui, havent sopat, seuré a la vora del foc i veuré el partit de reüll. Parlarem del viatge, de la filla i de la ciutat de la nostra primera llibertat, de quan hi anàvem amb el *dos cavalls* vermell i cantàvem les cançons de Léo Ferré amb un accent horrorós, però ens era ben igual. Érem tan rics... som tan rics, encara! Perquè jo vaig passar la infantesa en plena postguerra, saps? I quan s'ha viscut una època tan magra, noi, tot el que la vida et regala és daurat. Fins i tot la tristesa té la seva part brillant, encara que sigui el reflex en una llàgrima de les més sentides, com les que recordo en els ulls de la meua dona quan vam perdre un fill en el camí. El vam recuperar uns anys més tard... Ens va costar Déu i ajut, però el tornem a tenir. Algun dia podrà viure de la música i trobarà una noia, com jo vaig trobar la seva mare. Les crisis no duren sempre. Sí, el meu noi val molt. És un lluitador, com jo. Deu tenir la teua edat. Pugem al tren? Va, som-hi, que ja falta poc per arribar a casa.

Elisabet Juncà Bassagañas.